

Szemerei János igehirdetése, Győr Öregtemplom 2011. június 25.

Kegyelem nekünk és békesség, Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól.

Hallgassa meg a gyülekezet azt a Szentigét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Rómabeliekhez írt levelének 9. fejezetében, a 16. versben a következőképpen:

Nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené. (Rm 9,16)

Kedves Ünneplő Gyülekezet, Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol, aki ezt a mondatot 2 ezer éve leírta, nem volt egy bizonytalan, akaratgyenge ember. A futást nem tartotta hiábavalónak, élete maga is egy nagy futás volt. Határozott elképzelése volt a világról, Istenről és hitről a damaszkuszi út előtt a sauli időszakban éppúgy, mint később Pál apostolként.

A feltámadott Jézus irgalma áthangolta őt, de nem abban az értelemben, hogy céljaiért ezután ne küzdött volna legalább ugyanolyan elszántan. Maga írja: *„Úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág. Megsanyargatom és szolgálatra alkalmassá teszem a testemet...”* (1 Kor 9,26-27a)

Életének új szakaszát futással kellett kezdenie. Damaszkuszból menekülnie kellett az őt üldözők elől. Aztán futott, hogy elvigye a felismert jóhírt a föld végső határáig és a birodalom fővárosáig. Küzdelmes életéről számot vetve így ír: *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetül eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem Úr, az igaz bíró ama napon...”* (2 Tim 4,7-8a.)

Pál nem az emberi akarat és igyekezet fontosságát vonja kétségbe, hanem annak határára, korlátjára mutat rá.

A mi generációnkban szinte senki sincs, aki ne ismerné a répás mesét...

Apóka kertjében hatalmas répa nőtt, amit ki akart húzni, de meghaladta az erejét. Elment, és szólt a felségének. Nekifeszültek ketten, de még úgy sem ment. Szólt a kis unokájának, de még mindig nem volt elég az erő. Mozgósították a kutyát, majd a cicát is, de még mindig nem koronázta siker a próbálkozásukat. A végén elfutottak egérkéért is, mire a végén kifordult a répa.

A mese az erő koncentrációját, az összefogás fontosságát mondja el. Fanyar iróniájával még azt is felveti, hogy az erősek a leggyengébbre is rászorulhatnak!...

Igénk persze a répa húzásánál sokkal fontosabb kérdés felé irányítja a figyelmet. Mert itt már nem a földi megélhetéshez szükséges répa kihúzásáról, hanem az örök élet kapujának kinyílásáról, az Istennel való kapcsolat rendbejövételéről van szó.

Ehhez önmagában nem elégséges az összefogás. A bábéli toronyról szóló bibliai elbeszélés elmondja, hogy az ősi korban volt egy ilyen célra létrehozott projekt, de nem volt sikeres.

Az ember és Isten világa közötti ajtót sem Te, sem én, sem semelyikünk nem tudja kinyitni. Ha mi mindannyian, akik itt vagyunk erőnket egyesítve feszülnék is neki, az ajtó kinyitásához az is kevés

volna.

- Egész egyházkerületünk valamennyi tagjának közös erejével, sőt valamennyi magyarországi evangélikus testvérünkkel együtt sem tudnánk kifizíteni az ajtót.

- Az ökumenikus összefogás fontos és nemes ügye az ajtó kinyitásához kevés.

- Ha a földön élő valamennyi Krisztus követő képes lenne összefogni, az ajtót ezzel a nagy összefogással sem tudnánk kinyitni.

- Ebben a problémában még az sem segítene, ha az összes földlakó vallások és politikák, földrészek és gazdasági érdekek fölött egy irányban volna képes erőfeszítéseket tenni – ez sem volna elég.

Az ember akarata és futása ehhez kevés!

A gazdag ifjúnak azt mondta Jézus: *„ami lehetetlen az embernek, az Istennek lehetséges.”* (Lk 18,27)

Pál is erről tanúskodik.

Az emberi akaratnak, erőnek és futásnak korlátai vannak. A könyörülő Isten szeretetének azonban nincsen határa. Ő képes és hajlandó volt Isteni méltóságáról lemondani, és emberré lenni Jézus Krisztusban. Ő képes és hajlandó volt gyengévé lenni, és elmenni egészen a keresztségig. Az a gyenge, meggyötört, keresztre szegezett, erőtlenné látszó Krisztus a mi erőnk és reményünk!

Ő maga mondja, nincsen senkiben nagyobb szeretet, mintha valaki életét adja a barátaiért. Ti a barátaim vagytok. Téged is a barátjának nevez, Téged is a barátjának tart! Amikor Jézus meghalt a kereszten, meghasadt a kárpit - vagyis kinyílt az ember és az Isten világát elválasztó ajtó. Ami emberi erővel nem, de az emberré lett Isten által kinyílt! Mert azt az ajtót Isten szeretetének ereje tudta csak kinyitni.

A reményt az Ő akarata és az Ő értünk való futása jelenti.

Jézus az Atyát úgy mutatja be nekünk, mint aki a tékozló fiú elé fut, aki nem szemrehányással, hanem ölelő karokkal, nyitott ajtóval és szívvel vár.

Nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.

Lássátok és ízleljétek a csodát. A mai alkalommal is megtapasztalhatjuk Urunk megterített asztalánál.

Ámen.